

ningerne til Lovforslaget, og som er dobbelt saa folkerigt som Danmark og har haft Postsparekasser siden 1884, var det samlede aarlige Antal Ind- og Udbetalinger i 1923 vedrørende Postsparekasserne 870 000. Hvis vi under Hensyn til Befolkningstallet regner med om nogle Aar at have naaet til Halvdelen af det, man i Øjeblikket har i Sverige, vil det altsaa sige, at Postvæsenets 17 Mill. Ind- og Udbetalinger skal forøges med 435 000. Jeg tror, vi alle sammen kan være nogenlunde rolige, naar Postadministrationen erklærer, at den ikke frygter denne Forøgelse.

Saa vel det ærede Medlem Hr. Himmelstrup som det ærede Medlem Hr. Sven kritiserede det foreslaaede Styrelsesraads Sammensætning og kritiserede ogsaa, at der i det hele taget var foreslaaet et Tilsynsraad; det var maaske navnlig det ærede Medlem Hr. Sven, der gjorde dette. Om Styrelsesraadets Sammensætning kan vi tale i Udvalget. Dog kan jeg sige med det samme, at jeg ikke kan gaa med til den Tanke at give de 2 Sparekasserepræsentanter nogen Slags Vetoret, men ellers kan de ærede Medlemme vistnok faa det, ganske som Udvalget kan enes om det. Naar jeg har foreslaaet at give Rigsdagen Indseende med Midlernes Forvaltning gennem et Tilsynsraad, skyldes det kun den Opfattelse, at noget saadant naturligt vilde blive krævet af Rigsdagen. Hvis jeg har taget fejl heri, gør jeg gladelig Afbigt og skal være villig til at slette denne Bestemmelse; men jeg er dog ikke sikker paa, at ikke netop et saadant Tilsynsraad var blevet krævet, maaske fra de Herrer Kritikeres Side, hvis det havde manglet i Forslaget.

Flere af de ærede Medlemmer har omtalt Bestemmelsen i § 12, om Rentefoden. Man har kritiseret, at der i saa Henseende udelukkende skulde stoles paa Ministerens Ord ved Lovforslagets Forelæggelse om, at Rentefoden skulde blive lavere end Sparekassernes Rente; man har indrømmet, at det ganske vist var nødvendigt, at den blev det, idet Pengene fortrinsvis skulde anbringes i Sparekasserne, men man savnede en positiv Bestemmelse derom; saa vidt jeg hørte, foreslog det ærede Medlem Hr. Rasmus Rasmussen, at man skulde fastsætte, at Rentefoden skulde ligge 1 pCt. eller lignende under den almindelige Sparekassarente. Jeg har ikke noget imod, at man i Udvalget forsøger at finde en fastere Formulering, men jeg tror ikke, at den af det ærede Medlem foreslaaede Løsning gaar an. Thi hvad er almindelig Sparekassarente? Mig bekendt findes der ingen saa-

dan. Renten bevæger sig fra 3½ pCt. her i København stigende ud over Landet op til vist baade 4 pCt. og derover. Efter min Opfattelse skal Rentefoden være lav, saa lav, at Differencen giver Dækning for Postvæsenets Administration af Virksomheden, men at gøre Differencen saa stor, at der derved opstaar en ny Indtægtskilde for Staten, synes mig urimeligt overfor Sparerne, hvem det i Virkeligheden gaar ud over.

Ærede Medlemmer omtalte ogsaa § 13, hvorefter Pengene kunde indsættes „med eller uden Opsigelse“ i danske Sparekasser, og man mente, at det burde da være med Opsigelse; ellers kunde Sparekasserne ikke disponere i Ro med disse Penge. Sparekasserne har i øvrigt ingen Indvending gjort imod denne Bemærkning „med eller uden Opsigelse“; men selvfølgelig vil den overvejende Del blive anbragt med Opsigelse. Det, der anbringes i Sparekasser, og det, der købes Obligationer for, er jo Kærnen af Postsparevirksomhedens Midler, idet den Del, der skal holdes likvid til de daglige Ind- og Udbetalinger, ikke indsættes noget Sted eller indsættes i Nationalbanken, altsaa bliver i Postvæsenets Værge. De Penge, der anbringes af Postsparevirksomheden i Sparekasserne, er jo langt mere stabile end alle de andre Midler, som ind- og udbetales i Smaaabeløb i Sparekasserne.

Den fremsatte Bekymring for, at de Penge, som anbringes i Sparekasserne, ikke vil kunne fordeles tilstrækkelig retfærdigt mellem de forskellige Sparekasser under Hensyn til, hvor Indskuddene i Postsparevirksomheden er gjort, kan man ganske lade ligge. Der er i Virkeligheden ingen Grænse for, hvor fin en Deling Postvæsenets Administration i saa Henseende kan foretage. Man har gennem Kontiene fuldstændig Overblik over, hvorledes Indbetalingerne foregaar, og er i Stand til paa den mest findelte og retfærdige Maade at anbringe Pengene i Sparekasserne i Forhold til, hvor de er kommet fra.

To af de ærede Ordførere, de Herrer Himmelstrup og Sven, spurgte, hvilken Snedighed — ja, det var maaske ogsaa det ærede Medlem Hr. Sven, der brugte specielt dette Ord — der laa begravet i den Sætning, at „mindst 65 pCt. af de paagældende Midler anvendes fortrinsvis til Anbringelse i Indlaan i danske Sparekasser“. Det var Ordene „mindst“ og „fortrinsvis“; man ikke mente harmonerede med hinanden. Det er muligt, at det sprogligt kan se lidt uklart ud, men naar jeg nu oplyser, at Sætningen dækker den imellem Postvæsenet og Sparekassernes